

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. (zwana dalej (...)) pozwem z dnia 5. kwietnia 2016 roku domagała się zasądzenia od pozwanego M. K. Z. i (...) Radcowie Prawni z siedzibą w W. kwoty 924,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28. maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Roszczenie swoje powódka wywodziła z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu. Wskazała, że wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem wynika z niezapłaconej przez pozwanego składki ubezpieczenia (pozew, k. 3-4, 18-19v.).

W dniu 9. maja 2016 r., Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt VI Nc-e 534415/16, k. 5). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 16. maja 2016 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 12).

W dniu 30. maja 2016 r. pozwany M. K. Z. i (...) Radcowie Prawni z siedzibą w W. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował żądanie dochodzone pozwem co do zasady, jak i wysokości. Podniósł, że pojazd marki H. ix 35 był objęty umową leasingu i pozwany zawarł umowę ubezpieczenia narzuconą mu przez firmę leasingową, o czym poinformował powoda. Wskazał, iż z powodem nie zawierał umowy ubezpieczenia, a jedynie wstępnie uzgodnił z nim jej warunki, powód natomiast pochopnie wystawił polisę, którą następnie anulował. Jednocześnie strona pozwana podniosła zarzut odstąpienia od umowy ubezpieczenia OC (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 7-7v., 36-39).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13. maja 2013 r. (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S. zawarła z M., K., Z. i (...) Radcowie Prawni (Ubezpieczający) umowę ubezpieczenia na okres od dnia 30. maja 2013 roku do dnia 29. maja 2014 r., obejmującą pojazd marki H. ix 35 o numerze rejestracyjnym (...), potwierdzoną polisą nr (...). Całkowita wysokość składki została określona na kwotę 2.842,00 zł, z czego składka ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu została ustalona na kwotę 924,00 zł. Płatność składki miała nastąpić jednorazowo, do dnia 27. maja 2013 r. (polisa, k. 25-26v.).

W dniu 18. maja 2013 r. A. Z., działając w imieniu Ubezpieczającego, złożył pisemne oświadczenie od odstąpieniu od umowy ubezpieczenia – polisa nr (...). Powyższe oświadczenie zostało złożone pośrednikowi ubezpieczeniowemu – K. A., w agencji nr (...) spółki akcyjnej z siedzibą w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (odstąpienie od umowy, k. 47).

W dniu 21. maja 2013 r. spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (Ubezpieczony) zawarła z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W., umowę ubezpieczenia, w tym ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu, na okres od dnia 30. maja 2013 roku do dnia 29. maja 2014 r., obejmującą pojazd marki H. ix 35 o numerze rejestracyjnym (...), wskazując jako korzystającego: M., K., Z. i (...) Radcowie Prawni (certyfikat, k. 60).

W dniu 21. czerwca 2013 r. spółka (...) poinformowała, że dokument odstąpienia został zarejestrowany, a zgłoszenie zostało przekazane w celu realizacji. Wskazała, że na podstawie oświadczenia Klienta zostaną rozliczone ryzyka dobrowolne (korespondencja e-mail, k. 49-50).

Pismem z dnia 17. kwietnia 2014 r. spółka (...) wezwała M., K., Z. i (...) Radcowie Prawni do zapłaty kwoty 1.033,59 zł tytułem nieuregulowanej składki z umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC (924,00 zł) wraz z odsetkami (wezwanie do zapłaty, k. 27).

W wiadomości e-mail z dnia 5. maja 2014 r., K. A. poinformował spółkę (...), iż w związku z odstąpieniem od umowy, jego klient nie powinien zostać obciążony składką ubezpieczeniową (korespondencja e-mail, k. 46).

W odpowiedzi na powyższe, spółka (...) poinformowała, że zgodnie z przesłanym oświadczeniem, zostały rozliczone ryzyka dobrowolne na polisie nr (...). Ponieważ jednak polisa została podpisana przez klienta, nie ma możliwości odstąpienia od ryzyka OC komunikacyjnego (korespondencja e-mail, k. 46).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów załączonych do pozwu, sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz dalszych pism procesowych stron. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 17. października 2017 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie pozwanego w charakterze strony na okoliczności zawarcia umów ubezpieczenia, współpracy pozwanego z agentem ubezpieczeniowym K. A. oraz odstąpienia przez pozwanego od przedmiotowej umowy ubezpieczenia zawartej z powodem, na podstawie art. 299 k.p.c. a contrario, wobec tego, iż powyższe okoliczności, na które pozwany powołał się w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zostały ustalone na podstawie dokumentów oraz twierdzeń pozwanego niekwestionowanych przez przeciwnika procesowego (fakty bezsporne). Spór nie dotyczył okoliczności faktycznych, lecz ich oceny prawnej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód swe roszczenie wobec pozwanego wywodził z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu, uregulowanej przepisami ustawy z dnia 22. maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 tj.). Stosownie do treści art. 22 ust. 1 powyższej ustawy, do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Natomiast przedmiotem ubezpieczenia majątkowego zgodnie z przepisem art. 821 k.c. może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu. Zawarcie umowy potwierdzone jest dokumentem ubezpieczenia, przy czym umowa ta - jako umowa adhezyjna - najczęściej zawierana jest na podstawie stosowanych przez ubezpieczyciela ogólnych warunków ubezpieczenia.

Umowa ubezpieczenia to umowa nazwana, konsensualna, odpłatna i losowa. Umowa ubezpieczenia jest również niewątpliwie umową wzajemną (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4. kwietnia 2013 roku, VI ACA 1324/12). Przy definiowaniu umowy wzajemnej nie wymaga się, aby świadczenia obu stron były względem siebie równoważące; wystarczy stwierdzenie istnienia więzi funkcjonalnej obu świadczeń polegającej na uzależnieniu świadczenia jednej ze stron od świadczenia drugiej strony. Ekwiwalentność świadczeń nie musi być obiektywna, może być jedynie subiektywna. Jeżeli więc chodzi o umowę ubezpieczenia, to należy stwierdzić, iż zapłata składki stanowić będzie nie tyle odpowiednik ewentualnych świadczeń pieniężnych ubezpieczyciela (jak sugerowałyby sama treść art. 805 k.c.), do których staje się on zobowiązany na skutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego, ale zapłatę za

ponoszone przez ubezpieczyciela w okresie ubezpieczenia ryzyko pokrycia ujemnych skutków określonych zdarzeń (na co wskazują art. 813 i 814 k.c.). Przyjmuje się bowiem, iż świadczeniem wzajemnym zakładu ubezpieczeń spełnianym w zamian za uiszczaną składkę nie jest odszkodowanie w ubezpieczeniach majątkowych bądź suma ubezpieczenia w ubezpieczeniach osobowych, a ponoszenie ryzyka ich wypłaty, czyli zapewnienie ochrony ubezpieczeniowej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19. stycznia 2012 roku, II FSK 2746/11; A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna. LEX 2010). Wykonania umowy ubezpieczenia nie można uzależniać od zajścia wypadku ubezpieczeniowego, a co za tym idzie wypłaty odszkodowania. Samo bowiem zapewnienie ochrony ubezpieczeniowej w danym okresie świadczy o wykonaniu umowy przez ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany zakwestionował, iż strony łączyła umowa ubezpieczenia, na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczenia na rzecz powoda składki z tytułu ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany wskazał, iż odstąpił od umowy i zawarł umowę ubezpieczenia z innym podmiotem, o czym poinformował powoda, wobec czego brak jest podstaw do żądania od pozwanego zapłaty składki ubezpieczeniowej, na podstawie zawartej z powodem umowy.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić fakt zawarcia umowy ubezpieczenia z pozwanym oraz jej treść, a pozwany winien wykazać skuteczne odstąpienie od całości umowy.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązki. Strona powodowa przedłożyła do akt sprawy dokumenty prywatne w postaci: polisy nr (...) oraz wezwania do zapłaty, z których to dokumentów wywodziła swoje roszczenie. Strona pozwana zakwestionowała fakt zawarcia umowy ubezpieczenia, wskazując, że strony wyłącznie wstępnie ustaliły warunki umowy ubezpieczenia, zaś powód zbyt pochopnie wystawił polisę ubezpieczeniową. W ocenie Sądu powyższy zarzut uznać należy za chybiony. Wskazać należy, że umowa ubezpieczenia ma charakter konsensualny, dochodzi bowiem do skutku solo consensu – poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli jej stron. Brak jest również szczególnych wymogów dotyczących formy umowy ubezpieczenia. Oznacza to, że wola stron może zostać wyrażona przez każde zachowanie, które ją ujawnia w sposób dostateczny (art. 60 k.c.). Treść art. 809 k.c., nakazuje ubezpieczycielom potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia dokumentem ubezpieczenia. Dokument ten (zwyczajowo nazywany polisą, legitymacją lub certyfikatem ubezpieczeniowym) nie zawiera w swej treści oświadczeń woli obu stron umowy ubezpieczenia, lecz jedynie wystawione przez ubezpieczyciela potwierdzenie, że doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia o określonej treści. W niniejszej zaś sprawie wystawiona przez powoda polisa była jednocześnie umową ubezpieczenia zawartą przez strony. Świadczą o tym podpisy złożone przez obie strony pod tym dokumentem, czy też użyte w nim sformułowania, że jest to umowa ubezpieczenia. O tym, że zamiarem stron było zawarcie umowy ubezpieczenia świadczy także fakt złożenia przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy, potwierdzonej polisą nr (...). W ocenie Sądu, nie ulega zatem wątpliwości, iż zamiarem stron było zawarcie umowy ubezpieczenia, w tym ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także kolejny zarzut pozwanego o skutecznym odstąpieniu od umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu. Zgodnie z art. 812 § 4 k.c., jeżeli umowa ubezpieczenia jest zawarta na okres dłuższy niż 6 miesięcy, ubezpieczający ma prawo odstąpienia od umowy ubezpieczenia w terminie 30 dni, a w przypadku gdy ubezpieczający jest przedsiębiorcą - w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy. Jeżeli najpóźniej w chwili zawarcia umowy ubezpieczyciel nie poinformował ubezpieczającego będącego konsumentem o prawie odstąpienia od umowy, termin 30 dni biegnie od dnia, w którym ubezpieczający będący konsumentem dowiedział się o tym prawie. Odstąpienie od umowy ubezpieczenia nie zwalnia ubezpieczającego z obowiązku zapłacenia składki za okres, w jakim ubezpieczyciel udzielał ochrony ubezpieczeniowej.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do zachowania przez pozwanego terminu do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia. W ocenie powoda jednak powyższe oświadczenie odniosło skutek tylko co do umowy ubezpieczenia w zakresie ryzyk dobrowolnych, pozwany zaś nie mógł skutecznie odstąpić od umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu stanowisko powoda

uznać należy za słuszne. Na gruncie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych została sformułowana zasada trwałości ochrony ubezpieczeniowej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 22. maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń trwa przez okres wskazany w umowie i kończy się z upływem ostatniego dnia tego okresu, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie. Wynikająca z art. 12 ust. 1 ustawy zasada ciągłości ochrony ubezpieczeniowej oznacza skuteczność umowy ubezpieczenia przez cały okres jej obowiązywania, dopuszczając jednocześnie wyjątki przewidziane w ustawie. Ustawa zatem dopuszcza możliwość wcześniejszego ustania odpowiedzialności ubezpieczyciela w tym zakresie, jednakże wyłącznie w przypadkach wskazanych w ustawie. Poza upływem terminu końcowego przewidzianego w umowie, odpowiedzialność ubezpieczyciela ustaje z chwilą rozwiązania umowy w przypadkach określonych w art. 33 przytoczonej ustawy. Dotyczy to ubezpieczeń obowiązkowych, m. in. posiadaczy pojazdów mechanicznych. Umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ulega rozwiązaniu m.in. z dniem odstąpienia przez ubezpieczającego od umowy w trybie określonym w art. 40 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (art. 33 pkt 8 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Brak jest analogicznej regulacji w odniesieniu do odstąpienia od umowy na podstawie art. 812 § 4 k.c., jak również w odniesieniu do innych ubezpieczeń obowiązkowych. Jak wskazano powyżej, przypadki rozwiązania tej umowy zawarte w art. 33 przedmiotowej ustawy, stanowią katalog zamknięty. Brak także możliwości stosowania art. 812 § 4 k.c. na podstawie odesłania zawartego w przepisie art. 22 ust. 1 ww. ustawy, bo przypadki wcześniejszego rozwiązania umowy nie stanowią kwestii w niej nieuregulowanej.

W związku z powyższym uznać należy, że złożone przez pozwanego w dniu 18. maja 2013 r. oświadczenie o odstąpieniu od umowy nie wywarło skutku w zakresie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany od umowy nie odstąpił, wobec czego uznać należy, że umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obowiązywała przez ustalony okres ubezpieczeniowy, tj. od 30. maja 2013 r. do 29. maja 2014 r. W związku z powyższym, ubezpieczający winien za okres ten zapłacić składkę ubezpieczeniową ustaloną w umowie (art. 805 § 1 KC). W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że strona pozwana nie kwestionowała wysokości składki określonej w umowie, a dochodzonej niniejszym pozwem.

Niezasadny jest także zgłoszony przez pozwanego na etapie głosów stron zarzut nadużycia prawa przez powodową spółkę, wywodzony przez pozwanego z faktu żądania zapłaty składki ubezpieczeniowej w sytuacji podwójnego ubezpieczenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut ten nie został w dostateczny sposób sprecyzowany. Pozwana spółka powołała się bowiem ogólnie na nadużycie prawa i sprzeczność postępowania powódki z zasadami współżycia społecznego, nie wskazując konkretnej zasady, która miałaby w okolicznościach niniejszej sprawy zostać naruszona. Zgodnie zaś z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, nie można powoływać się ogólnie na – z natury rzeczy – nieokreślone zasady współżycia, lecz należy konkretnie wskazać, jaka z przyjętych w społeczeństwie zasad współżycia społecznego doznała naruszenia w konkretnej sytuacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., sygn. IV CKN 120/01, wyrok SN z dnia 14 października 1998 r. II CKN 928/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 263/06).

Po wtóre, wskazać należy, że w doktrynie i orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że przy przyjmowaniu nadużycia prawa konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności. W praktyce winno to następować w sytuacjach wyjątkowych. Należy przy tym mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż osoba korzystająca ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współżycia społecznego oraz że odwołanie się zwłaszcza ogólnikowo do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. nie może podważać pośrednio mocy obowiązujących przepisów prawnych. Z istnienia domniemania, iż korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współżycia społecznego (ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa), wysnuwa się jako oczywisty wniosek, iż ciężar dowodu istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi. Dopiero istnienie szczególnych okoliczności może domniemanie to obalić i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania, jako nadużycia prawa, nie zasługującego na ochronę z punktu

widzenia zasad współzycia społecznego” (wyrok SN z 7 grudnia 1965 r., III CR 278/65, LexPolonica nr 314843, OSNCP 1966, nr 7-8, poz. 130). Okoliczności takich pozwany nie wykazał. Nie stanowi tego rodzaju okoliczności wiedza powódki o podwójnym ubezpieczeniu, ani też powołane na etapie głosów stron i niewykazane przez stronę pozwaną niedomaganie się zapłaty składki aż do końca okresu ubezpieczenia. W ocenie Sądu, pozwany nie może wywodzić korzystnych dla siebie skutków prawnych z własnej niefrasobliwości. Z okoliczności sprawy wynika, że pozwana spółka, prowadząca kancelarię prawną – korzystając z pojazdu na podstawie umowy leasingu i mając świadomość istnienia praktyki polegającej na tym, że finansujący narzuca zawarcie umowy ubezpieczenia z konkretnym ubezpieczycielem – zdecydowała na zawarcie umowy ubezpieczenia OC z powódką.

Ubocznie już tylko stwierdzić należy, że uzasadnienie żądania oddalenia powództwa odwołujące się do niezasadności ponoszenia podwójnych kosztów ubezpieczenia OC można potraktować - w świetle dokonanych wyżej ustaleń - wyłącznie w kategorii postulatu de lege ferenda.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 805 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 924,00 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd uznał, że pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą wynagrodzenia należnego powódce z tytułu składki ubezpieczeniowej od dnia następującego po terminie płatności wskazanym w przedstawionej przez powódkę polisie. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 481 k.c. zasądził odsetki ustawowe od należności głównej od dnia 28. maja 2013 r. do dnia 31. grudnia 2015 r., natomiast od dnia 1. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty powódce przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1. stycznia 2016 r. wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684) w zw. z ustawą z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (DzU poz. 1830). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa ubezpieczenia została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 360,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pozwanemu.